

die school: er stak een schilder in hem en met groote energie ging hij werken om te worden wat hij wilde: een schilder! Op het atelier van H. Hulk in Haarlem leerde hij de techniek van het schilderen en zijn omgang met de schilders Vaarzon Morel, Veldheer en Nieuwenkamp schonk hem de gelegenheid om ook van hen veel te leeren. Wanneer hij overdag buiten studies had gemaakt, of binnenshuis stillevens, was het op Morel's atelier, dat hij anatomie en perspectief studeerde.

De jonge Van Blaaderen werkte heel hard; hij had het noodige doorzettingsvermogen om b.v. telkens een bepaald onderwerp van alle kanten te teekenen of te schilderen, zoo lang tot hij den vorm geheel in zijn macht had. En ook legde hij zich er op toe om een studie in één keer te voltooien. Uit dien tijd zijn er nog, zoo op één dagforsch en levend geschilderde stillevens in de collectie P. Boendermaker (Sted. Museum Amsterdam), welke natuurlijk alle diepere bezonkenheid missen, doch treffen door iets krachtig-spontaans en welke laten zien, wat een knappe dingen die jonge man maakte. In de kleur noch in den vorm onderscheidt dit eerste werk zich van den tijd, waarin het ontstond.

Uit Haarlem vertrokken, ging hij naar Amstelveen, waar hij voornamelijk koeien-studies maakte. Uit dien tijd stamt zijn eerste groote, doorwerkte schilderij, dat nu eigendom is van den heer Van Reenen in Bergen (N. H.). Het is een doek met in den schemerenden avond grazende koeien aan den oever van een breed water, waarin zich al de lichten weerspiegelen van verre lantaarns. Vooral in de compositie is al iets persoonlijks te zien. Er is een wijde rust en een diepe stemming in, welke meer verwant zijn aan Daubigny dan aan Willem Maris.

Zoo schiep Van Blaaderen al op jeugdigen leeftijd iets compleets in een genre, waarin weinig nieuws meer te zeggen viel. Is het wonder, dat hierop een desillusie volgde? Hij had, ook naar eigen overtuiging, iets goeds gemaakt; de techniek baarde hem geen moeilijkheden. Maar dit alles was al zoo vaak gezegd en het bevredigde hem niet. Hij voelde, dat hij meer in zich had, dat zich moest uiten. Was er dan niets anders op de wereld? Toen raadde Braakensiek hem om naar Antwerpen te gaan, naar de academie. En dit geschiedde.

Dadelijk trok hij met energie aan den arbeid. Na een proef al dadelijk tot de schilderklas toegelaten, wilde hij ook de avondklas volgen, waar men teekende naar het levend model. Die klas was echter al vol, maar door het maken van extra-proeven, bestaande in het maken van veel teekeningen naar pleister, wist hij toch nog toelating tot deze teekenklas te bekomen. Het spreekt van zelf, dat deze degelijke, harde studie den technischen grondslag van zijn kunst aanzienlijk verstevigde. Het zou wel eens aardig zijn om na te gaan, hoeveel Hollandsche schilders aan de Antwerpsche academie een deel van hun opleiding te danken hebben!